

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Ευριπίδου, αριθ 38, παρά τῷ Βαρβάκειον

Έτος 26^{ον} — Αριθ. 20
Έν Αθήναις, 8 Μαΐου 1904

φανήν, Άγγλην Φιλίαν και Προήν τῶν Άγγέλων—ή Χρυσή Πεταλούδα με την Έλληνική Ναυαρχίδα—το Μικρό Πειραιωτάκι με το Έρυθρόν Προσωπέον, Κόρην τῶν Αϊθέρων και Έρδοσόν Μεσολύγγιον—ή Άσπίς τῆς Αθηνῶν με το Έρυθρόν Προσωπέον και Λαδοθήν—ή Άνεμώνη τῶν Βουνῶν με τὸν Ήγεμόνα τῶν Φωτός, Έλληνηκὸν Έδαφος και Βοώπιδα Ήρα—το Άρθος Έλληνίδος με τὸ Πύργον τῆς Πέτρας, Έλληνα Άθλητήν, Άκτινοβόλον Άστρον, Αταβύριον Ρόδου και Ζακύνθου Άεράκι—ή Άργυρά Πανσέληνος με τῆς Παιδικῆν Χαράν, Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Σούρα Φέρτα, Μαρίαν Άντοιανέτταν και Νύμφην τῶν Πυρῶν.
Τῶν καθυστερούντων τετρίδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἀν δὲν ἀναπαύσωνται πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀρεξιόμενα.

Η Διαπλάσις ἀσπάζεται τους φίλους της: Άγγελόν Αἰγυρινόν, λευκαριστῶ διὰ τὸ ὠραιότατον ἐνθῦμον τῆς Έκθέσεως τοῦ Άγ Λουδοβίκου) Πυρροπόλην (ἐγγέλασα κ' ἐγὼ με τὰ γαλλικὰ τοῦ ἀγνώστου) Νεκτολόρακα (ὁ ὁποῖος, χάρις εἰς τὸ Σῆμα, ἐγνωρίσθη με τὴν Χαράν τῶν Γονέων, ποῦ ἔχει καὶ αὐτὴ Σῆμα) Έντέροπην Δ. Ζησιμάδου, (τὴν παλαιὴν μου εἶλην, ἣ ὁποία ἔχρησε τοῦ ἀδελφοῦ της διὰ τὰ γενεθλιά του πὸ Σῆμα) μίσα εἰς τὸ κουτάκι ἔβαλα... και τὰς εὐχάς μου) Παπαρούναν τῶν Άγρῶν (μακάρι νὰ ἔλθῃς διὰ νὰ σε γνωρίσω κ' ἐγὼ) δσον διὰ τὸ Μ. Μυσικῶν, πρέπει νὰ ἔχῃς περισσότεραν ὑπομονήν· ἀνταλλαγῆ δὲν γίνεται ἀφ' ὀψέως) Μικρὸ Πειραιωτάκι (ἐστεῖλα) Διονυσιάδα Πηγῆν (ἣ περὶ τῆς ἐρωτῆς, μὲνε εἰς τὰς Καλύμους) Μαρίαν Άντοιανέτταν (ὡστε εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν σου θὰ μοῦ γράψῃς περὶ σούτερα) περιμένω) Ναπολοῦντὰ Πρῶτον (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις· βέβαια, πρέπει νὰ μελετήσῃς καλὰ τὸν Όδηγόν, διὰ νὰ εἰμπαρῆς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν κληθῆν τῶν φύλλου) Μαγνυικὴν Δάσος, Αλέξανδρον Μακροῖν (ἐστεῖλα) Κυρίαν Τρίχη, Τράγκα (γράφῃς μοῦ πῶς ἐπερίστατε εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐκδρομήν· νὰ θέμα) Έρηθρον τῶν Άντικυθῶνων (τόσον μικροὶ λάθοι· ἐννοεῖται εὐκόλως· αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν τακτικὰ ὁ διαγωνισμὸς ἐτελείωσεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, και ὡς βλέπεις, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἀρχίζει· νέος) Παιδικὴν Χαράν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· ἐννοεῖται, ὅτι ἀπὸ τὰς δύο πρῶτας μ' εὐχαρίστησαι περισσότερον αἱ δύο τελευταῖαι σελίδες, διότι ἦσαν ἀρχιότερα γρημμένα και δὲν ἐπόνεσαν τὰ μάτια μου διὰ τὰς ἀναγνώσας) Άσμα Νηγηίδος (τὸ ὁποῖον μ' εὐχαριστεῖ με τόσο ὠραίας φράσεις διὰ τὴν ἀποστολήν του Σῆματος) Ζδ-Ζδ (ὁ ὁποῖος· εἰς τὴν ὠραίαν του ἐπιστολήν, μοῦ ἔχει ἀκόμη και τὸ σχέδιον τοῦ λιμένα Βώλου) μὰ δὲν ἤξευρα ὅτι καταγιίνεται και εἰς τὴν χαρογοχαριαν) Μόνωσιν (ἐλήφθη) Σταυρόν τῆς Θαλάσσης (προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Δελταρίων δημοσιεύονται μόνον εἰς τὰς Μικρὰς Άγγελίας) Ίωάννην Δ. Σαραντῆνην (σοῦ ἔστειλα και τὸ 10ον, τὸ ὁποῖον κατὰ λάθος δὲν συμπεριελήφθη εἰς τὴν σελήν) Έρυθρόν Προσωπέον (χαίρω ποῦ ἔγινε καλὰ τὸ χέρι και μοῦ γράφεις ἰδιουχείρως, και μάλιστα με τόσας ἀσχολίας) χαίρετίσματα εἰς τὴν ἀδελφὴν σου) Μετελλικὴ ([E] πολὺ καλὴ ἣ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ διατὴν ἔλαβα τόσο ἀργά) Ναυτοπόλην τῆς Άνδρου (κατενθουσιασμένην με τὸ Σῆμα) Γλωσσοκοπάνα (μοῦ ἀρέσει πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ το δημοσιεύσω· τί λέγει ὁ Όδηγός σου περὶ Άσκήσεων; ...) Τζάμον Άναστασιμένον (ἔχεις δικαίον τὸ δυστύχημά σου εἶνε πολὺ μεγάλο... ἀλλὰ τι εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν οἱ ἄνθρωποι; τί ἄλλο παρά ὑπομονήν· ἔπειτα, καλὴ μητέρα και καλὰ ἀδελφία δὲν εἶνε μικρὰ πα-

ρηγορία) Αἶθλον (ἐλήφθη και μὴ ἀνησυχή· ἐνοῶ πολὺ καλὰ, ὅτι ἐκεῖ που εὐρίσκεται, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ξεσπαθῶτης, με δὴν σου τὴν καλὴν διάθεσιν) Φωνογράφον τοῦ Έδισων (ἔστειλα) Θυμωμένον Κόνωπα (αἱ παραγγεῖλαι σου ἐξετελέστησαν) Κυριαρχον τῆς Θαλάσσης (αὐτὰ εἶνε ἀνήματα και νὰ μὴ διδῇς προσοχὴν φροντίδας μόνον νὰ μὴ γράφῃς περὶ ὠραίων και εὐχαριστῶν πραγμάτων, ἐπιστολάς καθαρογραμμένας και τακτικάς, — ἀλλὰ τὰ Π. Πνευματικὰ εἰς χωριστὸν χαρτί, — και νὰ ἴδῃς πόσα εὐσημα θὰ πέρῃς) Σαραντῆν, Πέθηκον τοῦ Βορονέου ([E] ὠραία περιγραφὴς τὴν ἐκδρομήν σου· εἰς τὸ Φρούριον τῆς Ζακύνθου) Μικρὰ Βιολίστρια (λαμπρὰ, εἰδήτεις μοῦ δίδεις· ἣ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου, ἣ ὁποία καταγιίνεται εἰς τὴν καλλιγραφίαν διὰ νὰ μου γράψῃ εὐμορφα, δὲν μ' εὐχαρίστησεν ὀλιγώτερον) Ταπεινὸ Γίασμι ([E] μοῦ ἤρесе πολὺ ἣ περὶ Γυμναστικῆς ἐπιστολή σου· και τὸ ποιηματικὸν εὐμορφόν) Ροδοδάκτυλον Ἡδ ([E] σοῦ ἔκαμα τὴν χάριν που ἐξήττας· ἄλλως τε ἦσο ἐντός τῆς προθεσμίας και τοῦ δικαίουματός σου· ὅσα μου γράφεις ὠραῖα) Χειμωιάτικον Ἡλιον (τῶν Κυριακῶν λογαριάζεται — τοῦ ξεσπαλώματός· ὅχι) Άστέρα τοῦ Βέρχ (ἔχει καλῶς) Ὁραϊὰν Άματόνα (ἔλαβε) τὸ Σῆμα και τὸ βιβλίον) Αἰγυπτιακὸν Φοῖνικα (ἐστεῖλα) Μελαγχολικὸν Έρημίτην (σοῦ ἔστειλα τὸ «πολυαγαπητότατον και συνδεσιμώτατον» Σῆμα) Άεροναυτήν ([E] διὰ τὰς ταξιδιωτικὰς σημειώσεις· εἶπα τὸσάντι πόσον καλὸν εἶνε ἣ ἀντιγραφὴ, ἀλλὰ βλέπεις, ὅτι δὲν συμμορφώνεται ὅλοι) Κόκκινον Κρίνον ([E] διὰ τὰ περὶ τῶν σχολείων τῆς πόλεως σου) Άσπίδα τῆς Αθηνῶν ([E] διὰ τὸ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου σου) Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς (βραβεῖον ἔστειλα περιμένω... τὴν ἀποζημιώσιν) Άνεμώνη τῶν Βουνῶν (ἐστεῖλα· χαίρω που ἔγινε καλὰ) Δόγμα τῶν Ἰνδιῶν (ὦ, πόσον λυπηρὰ ἣ ἐρήσις ποῦ μου δίδεις! ...) Νοσητὴν Ρουμαίαν ([E] διὰ τὴν περιγραφὴν) Άρθος Έλλίδος, Αριετταν Ν. Τσαμαδοῦ, (νὰ το διαβίωσω, εὐχαριστῶς· ἀλλὰ νὰ τον δημοσιεύσω ὅχι, — τί λέγει ὁ Όδηγός;) Άστεροειντα Ὁρατόν (σ' εὐχαριστῶ θερμῶτα διὰ τὰς ἐνεργείας, τὰς ὁποίας τόσο ζηρὰ μοῦ παρέστησαν και αἱ τρεῖς εἰκόνες) Αργυρῶν Πανσέληνον (πολὺ καλὰ γράφεις, ὀλίγον ἀκόμη, και θὰ συνειθίσῃς λαμπρὰ· εὐγε!) Παλλάδα, Κάχαρ, Μικρὸν Βολιῶτην (ἐλήφθη ὅτι ἣ μετάνοιά σου εἶνε εὐκρινὴ· ἔγινε καλὰ;) Φθνοπορινόν Ρόδον (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάσωμα) Όδηγήτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24. Α' περιλίον θίπαντῶσ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατῆ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου
Ο χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφωμεν τὰς λύσεις τῶν ὁ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Ἰερῷ ἔργῳ εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος πολεῖται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.
[Κατὰ τὰν ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 85ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]
196. Λεξιγράφος.
Στοιχεῖον τοῦ πρώτου μου στοιχείου εἶν' ἔχθρος. Άδριστες ἀνωθυμία τὸ δεύτερόν μου. Καὶ μῆμα εἶνε χρήσιμον, κοινὸν πολὺ, Άλλὰ και ἐπικίνδυνον τὸ σὺ οὐδὸν μου.
197. Στοιχειόγραφος.
Μουσικῶν ἀρχαίων ἀλλάσσω κεφαλῆν τε και [λαμῶν, Κ' ἀφρῆς βλέπω ἀντ' ἐκείνου βασι] ἐα μυθικόν. Τούτου πάλιν τοὺς τρεῖς πόδας μ' ἄλλους δύο [ἀνταλλάσσω Κ' ἕνα ἐντομόν γνωστὸν σου κ' ὄχι ἔρρημον [θὰ πλάσω.

198. Άρχαῖον Αἰνίγμα, (ἐν μεταφράσει) Γνωρίζω δύο ἀδελφὰς. Ποῦ ἣ μίχ γεννᾷ τὴν ἄλλην. Κι' ὅταν γεννήσῃ τὴν γεννᾶ ἣ ἀδελφὴ τῆς πάλιν.
200-201. Λογοπαίγνια.
1. — Εἰς ποῖον χωρίον τῆς Έλλάδος κἀθηνται; 2. — Ποῖον ἀπὸ τὰς χερσονήσους τῆς ὀρέλλει νάποδῶσῃ ἣ Εὐρώπη;
202. Κερουμμένος ὄσος.
— Παίξεις ἄρπα, Νίκο; — Όχι, χριστιανέ μου! — Ποῖόν ἔδον σοῦ εἶπα, Γρήγορα εἶπέ μου!
203. Μαγικὴ Συλλαβὴ μετ' ἀκροστιχίδος
Τῆ ἀνταλλαγῆ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβήν, πᾶστε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσοι λέξεις, πᾶσαι ὄνοματα κύρια γεωγραφικά, τῶν ὁποίων τᾶρχικὰ νάποτελοῦν χερσονήσον τῆς Άσίας: Κούδρος, ὀξύνκεθρος, Λάρδαρος, εὐμετής, σαπρός.
201. Άκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων.
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων, τᾶρχικὰ τῶν ὁποίων νάποτελοῦν ἄρχειον γεωμικό:
Δειλός, γέρον, βλάπτω, ἴψη, ἀδυναμία, ἀντίθετος, σοφός, ἀσθετής, ἐλλειψής, πολὺ, ὄργεια.

105. Γράφος.
Οἱ ΝΙ ΝΙ ρί 1
Εὐκαλῆς ὑπὸ τῆς Βιολέτας του Χείμου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

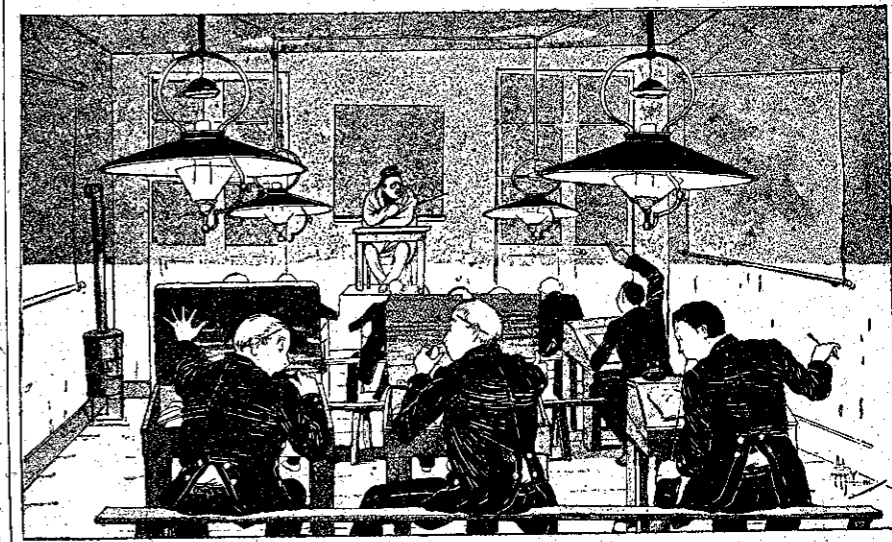
Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Παναγιώτης Γ. Καλαματιανός, Βόλος. (Δ, 48)
Συγχαίρω τῆς ἐν Βόλῳ φίλας τῆς Διαπλάσεως ἐκ τοῦ Πρώτου Παρθεναγωγείου διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξέσεις τῆς Γυμναστικῆς. — Ταπεινὸ Γίασμι. (Δ, 49)
Πληροποιεῖ τὴν Διονυσιάδα Πηγῆν διὸ ὄνομά σοι καὶ Άναστασία Η. Κτενᾶ. Ἰον. (Δ, 50)
Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Μόνωσιν διότι τῆς κατήγγειλα ὡς καθυστεροῦσαν μοι τετρίδιον Μικρῶν Μυστικῶν, ἐνῶ δὲν μοι ὄφειλε τοιούτον. — Φιλόπατρις Ἰάκ. (Δ, 51)
[Σημ. τῆς Διαπ]. — Ἡ Μόνωσις ἔχει μέχρι τοῦδε ἀνταλλάξῃ 103 τετράδια Μ Μυστικῶν διὰ τοῦ Γραφείου μου, χωρὶς τῶν οὐδὲν ποτε νὰ καθυστερήσῃ οὕτε ἐν.]
Ανταλλάσσω δελτάρια· προτιμῶ προσωπογραφίας. — Δημήτριος Άποστολίδης, ὀδὸς Δευκαλίωνος 30, Βόλος. (Δ, 52)
Εὐχαριστεῖ ὁ Βάδερ Πάουελ τὸ Άσμα Νηγηίδος διὰ πρότασιν και δέχεται αὐτήν. (Δ, 53)

ΤΑ ΕΞΑΦΝΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

— Κύριοι Βαμβυκόπουλοι! δὲν μελετάτε!
Αὐταὶ αἱ τέσσαρες λέξεις ἔπεσαν σὰν βροντὴ μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τοῦ μελετητηρίου. Τὰς εἶχε φωνάξῃ ὁ κύριος Ἀντώνιος, ὁ ἑσωτερικὸς ἑλληνοδιδάσκαλος και ἐπιτηρητής τῆς μελέτης τῶν οἰκοτρόφων. Οἱ εἰρημένοι κύριοι Βαμβυκόπουλοι! — τρεῖς τὸν ἀριθμόν! — ἀφοῦ ἐσήκωσαν ὕψηλά τὰ χέρια των, διὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν τάχα ἐναντίον αὐτῆς τῆς συκοφαντίας, ἤρχισαν νὰ σκαλίζουν τὰ λεξικά των, νὰ γράφουν και νὰ σβύθουν διαφόρους λέξεις εἰς τὰ τετράδια τῶν «Προχείρων Σημειώσεων» των.
Αὐτὴ ἣ προσεκτικὴ ἐνασχόλησις των διήρκεσεν ὀλίγα λεπτά, χωρὶς διακοπήν. Εἶδεν ὁ κύριος Ἀντώνιος ὅτι ἣ παρατήρησις του εἶχε πιάσῃ τόπον, κ' ἐσταύρωσε τὰ χέρια του ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἐσταύρωσε τὰ πόδια του κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, και ἤρχισε νὰ ὀνειροπολεῖ ὅτε θὰ ἐγίνετο και αὐτὸς διευθυντής ἐνὸς τόσοῦ μεγάλου και λαμπροῦ λυκείου μετ' οἰκοτροφείου, ἔπως αὐτὸ ὅπου ἦτο ἑσωτερικὸς διδάσκαλος...
Ένθουμοῦνται ἀκόμη οἱ κάτοικοι τῆς Σμύρνης τὸ μεγαλοπρεπὲς «Έλληνικὸν Λύκειον μετ' οἰκοτροφείου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδρύσῃ και ἐπὶ πολλὰ ἔτη διηθῶνεν ὁ εὐρυμαθὴς καθηγητῆς κ. Ζήνων Κανταρίδης, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικώτερὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως των. Έκαμάροναν τοὺς ἑσωτερικοὺς μαθητὰς του, ὅταν τοὺς ἔβλεπαν τὰς Κυριακάς και τὰς εορτὰς νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἣ εἰς τὸν περίπατον, δύο-δύο με στρατιωτικὸν βῆμα, και με τὴν ὠραίαν στολήν τοῦ λυκείου που ἔμοιαζε σὰν στρατιωτικὴ. Εἶχεν ἀποκτήσῃ δικαίαν φήμην τὸ λύκειον ἐκεῖνο, — και δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ περιλαμβάνῃ εἰς τὸ μαθητολόγιόν του και τὰ τρία ἐκεῖνα πλουσιόπαιδα, τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Βαμβυκόπουλους.
Όταν λοιπὸν οἱ εἰρημένοι κύριοι Βαμβυκόπουλοι, (οἱ ὁποῖοι ἦσαν βαπτισμένοι με τὰ ἀρχαιοπρεπέστατα ὀνόματα

Ἡρακλῆς, Θεμιστοκλῆς και Περικλῆς, πρὸς μεγάλην δυσἀρεσκείαν των, — και θὰ ἐνοήσατε τὸ δικτὶ ἀπὸ τὰ παρχάτω, ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸν κύριον Ἀντώνιον βυθισμένον εἰς τὰς συνηθισμένας ὀνειροπολήσεις του, ἔκριναν καλὸν νὰ μὴ βυθισθοῦν και αὐτοὶ παραπολὺ εἰς τὴν μελέτην, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἐκράτησαν τὴν φόβαν που εἶχαν πάρη, και βαθληδὸν διεκόψαν τὴν ἐργασίαν τῆς μελέτης, διὰ νὰ κάμουν ἄλλην... πολὺ σοβαρῶτεραν.
Ἦνυξιαν δηλαδὴ ἀφελέστατα τὰ ἀνα-

Ὁ Θεμιστοκλῆς (ὁ δευτερότοκος) ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἕνα μερὶ κόττας και ἐπεχείρησε νὰ χωρίσῃ τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸ κρέας, και νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ εἰρημένον κρέας εἰς τὰ βάθη τοῦ οἴσουράγου του.
Ὁ Περικλῆς (ὁ ὑστερότοκος) ὀπλίσθη με ἐν τεράστιον παραλληλεπίπεδον ἀπὸ μπακλαῶν και ἐνησχολήθη με τὰ δόντια του νὰ τοῦ δώσῃ διαδοχικῶς ἔλα τὰ γνωστὰ και ἄγνωστα πριμακτικὰ σχήματα.
Και τώρα, ἀφοῦ ἐπιστοπετήθησαν

« Βαμνῶν διέκοψαν τὴν ἐργασίαν τῆς μελέτης... » (Σελ. 153, στὴλ. 6.)

λόγια των, και ἀπερωθήσαν εἰς τὰς ἀσχολίας, τὰς ὁποίας εἶχε διακόψῃ ἐκεῖνο τὸ τρομερὸν « Δὲν μελετάτε! » τοῦ κυρίου Ἀντωνίου.
Ὁ Ἡρακλῆς (ὁ πρωτότοκος) ἔβγαλε προσεκτικὰ μίαν μπουτίλλιν, ἔχωσεν εἰς τὸν λαιμόν της ἕνα μακρὸν καλαμῆκι τῆς γρανίτας, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνωτέρον ἄκρον ἐφθάνεν ἔως τὰ χεῖλη του, και ἤρχισε νὰ μεταγγίξῃ μακαρίως τὸ νέκταρ που περιεῖχεν ἣ κοιλία της εἰς τὴν ἰδικὴν του γαστέρα. Τί ἦτο τὸ νέκταρ ἐκεῖνο; Ἰσως ἦτο βυσσινιάδα, ἂν καταρῆσῃ ἕνα γλυκὸν ἰσχυρὸν σιρόπι, ἂν καταρῆσῃ ἕνα γλυκὸν ἰσχυρὸν κρασί τῆς Σάμου.

δεόντως αὐτὰ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, εἶνε καιρός, νομίζω, νὰ κάμουν οἱ νεαροὶ μου ἀναγνώστα στενωτέρων γνωριμῶν με τοὺς ἥρωας τῆς παρούσης ἱστορίας.

Οἱ κύριοι, Η. Θ. και Π. Βαμβυκόπουλοι ἦσαν διάσημοι, εἰς τὸ λύκειον τοῦ κ. Ζ. Κανταρίδου, χάρις εἰς δύο ἰδιαιτέρως και σημαντικὰ προσόντα, τὰ ὁποία εἶχαν και οἱ τρεῖς: τὸ πρῶτον, ὅτι δὲν ἐμελετοῦσαν, και τὸ δεύτερον, ὅτι ἐπρωτων ἀδιακόπως. Όχι· πῶς ἦσαν φαγάδες εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ οἰκοτροφείου, — ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Τὰ φαγητὰ τοῦ σχολείου δὲν τοὺς ἐφαίνοντο

ἄξια τόσο μεγάλη τιμῆς. Ἀλλὰ ἐδούλευσαν τὰ σαγόνια τῶν κατὰ τὴν ὄψαν τῆς μελέτης, — ὅπως εἶδαμεν παραπάνω.

Ἀπὸ ποῦ ὅμως ἤρχοντο τὰ πρῶτα ἱστορικά καὶ τὰ γλυκίσματα, τὰ ὅποια ἦσαν ἀποθηκωμένα εἰς τὰ ἀναλόγια τῶν; Καὶ οἱ ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς τῶν δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ τὸ ἐξακριβώσουν, ἂν καὶ εἶχαν βάλῃ ὅλα τὰ δυνατὰ τῶν. Ἦτο ὅμως γνωστὸν ὅτι, ὅσοις ἤρχοντο αἱ θεαί τῶν νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς ἀγαπημένους ἀνεψιούς τῶν εἰς τὸ λύκειον, πάντοτε ἐκράτουσαν τὴν τσαντίτση τῶν καὶ αἱ τσαντίτση αὐτῆς, ἐνῶ εἰς τὴν ἐρχομὸν ἦσαν ὀλοστρόγγυλες, εἰς τὴν ἀναχώρησιν ἐφαινότο ἰσχνότερα. Καὶ ἤρχοντο τόσο συχνὰ αὐταὶ αἱ θεαί! Ἰσως οἱ κύριοι Βαμβακόπουλοι νὰ εἶχαν κανένα συνένοχον καὶ μετὰ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῆς σχολῆς! Ἐστῆθησαν παγίδες καὶ ἐνέδραι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀνεκαλύφθη πῶς ἐγένετο ἡ λαθραία εἰσαγωγή τῶν ζωοτροφῶν, μετὰ τὸς ὁποίας ἐφωδιάζοντο οἱ τρεῖς ἀδελφοί.

Καὶ νὰ ἰδῆτε τὸ περιεργον! Δὲν ἦσαν σύμφωνοι καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὰς ἐξέσεις τῶν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν καλοφαγάς ἤθελεν ὅλο ἐκλεκτὰ πράγματα ἐπιπροτιμοῦσε τὰ μπουρκεῖα, τὰ γλυκίσματα, τὰ σπάνια φρούτα καὶ ποτὰ

Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν εἶχε τόσο λεπτὸ στομάχι. Ἦτο ἀπλῶς καὶ μόνον φαγάς δὲν τον ἔμελε διὰ τὴν ποιότητα, ἀλλὰ διὰ τὴν ποσότητα, καὶ ἀγαποῦσεν ἐξ ἴσου τὰ πούλερικά καὶ τὰ ψάρια. Ἐτρωγε μὲ ὀλιγωτέραν χάριν ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν του, ἀλλὰ ἔτρωγε περισσότερον.

Ὁ Περικλῆς ἦτο, οὕτως εἶπεῖν, ὁ ἐπιστημονικὸς φαγάς. Ἦτο προικισμένος μὲ πνεῦμα ἐρευνητικὸν καὶ ἐπινοητικόν, τὸ ὅποιον ἔκαμνε πάντοτε νέους καὶ τολημοῦς συνδυασμοὺς εἰς τὸ πεδῖον τῆς γαστριμαργίας. Ἐπεριφρονοῦσε τὰς γνωστὰς συνθέσεις τῆς μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς, καὶ κατεγίνετο διαρκῶς νὰ ἐφευρίσκη ἄλλας ἐπερνούσεν ὅλον τὸν καιρὸν του μὲ τὰ πειράματα, ἔκαμνε νέκ μίγματα ποτῶν καὶ φαγώσιμων καὶ δὲν ἦσαν μὲν ὅλα ἐπιτυχή, ἀλλὰ αὐτὸς το εἶχε κρυφὸ καμάρι, ὅτι κατεγίνετο εἰς τόσο σπουδαία ἔργα. Οἱ ἀδελφοὶ του ἐπίσης τον ἐθύμαζαν, ἂν καὶ ἀπέφευγαν νὰ δοκιμάζουν τὸς περιέργους χημικοκοιλιδοδουλικάς συνθέσεις του, διὰ τὸν φόβον ἐσωτερικῶν διαταραξέων τῆς στομαχικῆς λειτουργίας τῶν. Μόλαταῦτα ἦσαν ἀγαπητέα καὶ οἱ τρεῖς, ἐξοῦσαν ἀδελφικώτατα καὶ ἐμοιράζοντο ἐπίσης ἀδελφικώτατα ὅτι καλὰ φαγώσιμα εἶχαν. Ἐπειδὴ δὲ συχνὰ ἐφίλευαν καὶ τοὺς συμμαθητὰς τῶν, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ὁμόνοια ἐβασίλευεν εἰς ὅλην τὴν τάξιν τῶν.

Τὸ μόνον νέφος εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἦτο ὅτι εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἀρχαῖα ὀνόματα, καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἐορτάζουν τὰς ὀνομαστικὰς ἐορτάς τῶν μετὰ λουκουμάδες καὶ γλυκίσματα.

Εἶπα—καὶ δὲν παίρνω πίσω τὸ λόγον μου—ὅτι οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Βαμβακόπουλοι ἦσαν ἀμελέτατοι. Καὶ ὅμως ἐφαινότο ὅτι ἐγνώριζαν ὅλα τὰ καθέκαστα τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ὅσα εἶχαν σχέσιν μὲ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἐπειδὴ μόνον εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶχαν προσηλωμένον τὸν νοῦν τῶν, φαντάζεσθε πλέον τί εἶδους ἀπαντήσεις ἐδίδον εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν καθηγητῶν τῶν.

Ἐκαμναν Ὀρυκτολογίαν. Καὶ μίαν ἡμέραν δὲν εἰξεύρω πῶς ἦλθε στὸν καθηγητὴν τῶν νὰ ἐρωτήσει:

— Κύριε Ἡρακλῆ Βαμβακόπουλε, εἰμπορεῖτε νὰ μας ὀνομάσετε πόσων εἰδῶν γρανίτας ἔχομεν;

— Ἀμέσως, κύριε καθηγητά, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἡρακλῆς, σὰν νὰ ἐγνώριζεν ἄριστα τὰς ὀνομασίας ὅλων τῶν στρωμάτων τοῦ γήινου φλοιοῦ. Ἐχομεν δύο γενικὰς κατηγορίας τὰς γρανίτας που κάμνουμ με σιρόπια, καὶ τὰς γρανίτας που κάμνουμ με φυσικὸν ζουμί τῶν φροῦτων κατὰ τὴν γνώμην μου αἱ τῆς δευτέρας κατηγορίας εἶνε προτιμότεραι, ἰδίως ἡ γρανίτα-πορτοκάλι, ἡ ὁποία εἶνε δροιστικωτάτη.

Δὲν περιγράφεται ὁ ἀλαλαγμός, μετὰ τὸν ὅποιον ὑπεδέχθη ὀλόκληρος ἡ τάξις αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἀπάντησιν.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν, ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Θεμιστοκλέους Βαμβακοπούλου.

— Τί γνωρίζετε περὶ τῆς Κοπεγχάγης; τὸν ἠρώτησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Γεωγραφίας.

— Ἡ κοπεγχάγη, ἀνέκραξεν ὁ Βαμβακόπουλος Β', γεμάτος ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἡ κοπεγχάγη κατέχει περιβλεπτον θέσιν εἰς τὸς εὐχαρίστους ἀπολαύσεις ὅλου τοῦ κόσμου. Συνδυάζει ὅλην τὴν εὐρωπαϊκὴν τέχνην μετὰ τῆς ἀνατολικῆς γευστικότητος. Ἐγὼ τὴν προτιμῶ καὶ ἀπὸ τὸ ραβανί καὶ ἀπὸ τὸ γαλατομπούρεκο, καὶ ἀπὸ τὸν μπακλαβά ἂν ἀκόμη!

— Σιωπή! σιωπή! κάτσε κάτω! ἐβροντοφώνησεν ὁ καθηγητὴς, γεμάτος ἀπὸ ἀγαανάτησιν. Ἡ λαιμαργία σου θά σε κάμη νὰ χάσης τὸ λογικόν σου... Τὴν Κυριακὴν δὲν θά ἐβγῆς περιπατον!

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν σοφολογίωτατον κ. Περικλέα Βαμβακόπουλον, ὁ σπῆρος τῆς ποιήσεως, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς τὸ κεφάλι παντὸς ἐφευρέτου, ἐκαρποφόρει καὶ ἐστολιζέτο μετὰ τὴν ἀνθη τοῦ λυρισμοῦ.

μας, ἂν γνωρίζη τίποτε ἰδιαιτέρον περὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐξέων τῶν ζῴων.

— Ἐκαστον ζῴον, ἀπεκρίθη ὁ κ. Περικλῆς, διακρίνεται κυρίως ἀπὸ τὴν φυσικὴν κλίσιν που ἔχει πρὸς τὰ φαγώσιμα, εἴτε ὑγρὰ εἴτε στερεὰ, τὰ ὅποια εὐφραίνουσι τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ὡ! πόσον τρυφερὰ συμπάθειν αἰσθίνεται ἡ καρδιά τοῦ βαρβαλοῦ πρὸς τὸ λαδοῦδο, καὶ τὸ μαγιάτικο ψάρι πρὸς τὴν σκορδαλιάν! Ὁμιλήσατε, γλωσσέες, καὶ εἰπέτε ἂν εἶνε δυνατόν νὰ φαγωθῆτε διαφορετικὰ παρὰ τηγανητὰς μετὰ βούτυρο, καὶ σῆς, ὠραταί συναγρίδες, ἂν εἰμπορήτε νὰ στολιστε τὴν ἀπλάδα μετὰ τὴν κάλλη σας, ἂν δὲν ἔχετε ὡς κόσμημα πρὸςθετον τὴν κίτρινωπὴν στιλιδόνα τῆς μαγιονέζας! — Καὶ σῆς, ταπεινὰ ὄστρακα, στρεβίλα καὶ ἀχιβάδες, τὸ χάριμα τῶν ἀνθρωπίνων οὐρανίσκων, ποία μελαγχολία θά ἐκυρίευε τοὺς ἐλαφάλους σας, μολονότι εἰσθε ἀκέφαλα, ἂν ποτε ἐμένατε χωρὶς λεμόνι, τὸ ἐποῖον ἡ μακρὰ ἔξις ἔχει καταστήσῃ ἀπαραιτήτον συμπλήρωμά σας!!!

Εἶπε, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ θρόνον του. Ἐκάθησε χωρὶς νὰ τὸν διατάξουν νὰ καθῆσθαι. Ὁ ἀτυχὴς καθηγητὴς εἶχε πάθῃ συμφορῆσιν, ἡ ὁποία εὐτυχῶς δὲν εἶχεν ἄλλα λυπηρὰ ἐπακόλουθα.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΚΟΧΛΙΑΙ

Δηλαδή ὄχι αἰ...βιδέες, ἀλλὰ τὰ σαλιγκάρια ὅπως τοὺς λέγουσιν εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ σαλιγκοὶ ὅπως τοὺς λέγουσιν εἰς τὴν Σμύρνην, οἱ σαλιγκοὶ ὅπως τοὺς λέγουσιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν—καὶ δὲν ξεύρω πῶς τοὺς λέν ἄλλου, —εἶνε καὶ αὐτοὶ ἄριστοι προφήται τοῦ καιροῦ, καὶ τὸς ζητῶ συγγνώμην, διότι τὴν ἄλλην φορὰν τοὺς παρέλειψα ἀπὸ τὸ προγνωστικόν μου.

Λοιπὸν, ἅμα τοὺς ἐρωτήσατε, θά σας εἰποῦν ποτὲ πρόκειται νὰ βρέξῃ. Περιττὸν μάλιστα νὰ τοὺς ἐρωτήσετε ἄρκει νὰ τοὺς ἰδῆτε. Διότι σπανίως φαίνονται νὰ τοὺς ἰδῆτε. Διότι τὴν ἄλλην φορὰν τοὺς παρέλειψα ἀπὸ τὸ προγνωστικόν μου. Σκαρφαλόνουσι τότε μετὰ πολλὴν βίαν, (μετὰ τὴν βίαν ἔχουσι νὰ ἔχουσι τὰ σαλιγκάρια), εἰς τὰ δένδρα, καὶ κολλοῦν στὰ φύλλα. Ἄν πρόκηται νὰ πέσῃ πολλὴ καὶ δυνατὴ βροχὴ, κολλοῦν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ φύλλου ἂν ἡ βροχὴ προμηγύσει ὀλίγη καὶ λεπτή, τότε κολλοῦν εἰς τὸ ἐπάνω. Μερικοὶ μάλιστα εἶνε κίτρινοι πρὶν βρέξῃ, καὶ γίνονται βαθυκίτρινοι ἅμα βρέξῃ.

Καὶ τότε τοὺς μαζεύουσι οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοὺς τρώγουσιν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΗΝ ΤΩΝ ΚΟΠΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ ἐκεῖνος φίλος μου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μού ὀμίλησε διὰ τὸν Φλοριζέλ, ὀνομάζεται Βρασίδης, — ἐλησμόνησα νὰ σὰς το εἶπω τότε, — καὶ εἶνε μαθητὴς τῆς τρίτης τοῦ Γυμνασίου.

Ἐξυπνος καὶ ἐπιμελής, εἶνε ἀπὸ τὰ σπάνια ἐκεῖνα παιδιὰ, τὰ ὅποια ἔχουσι πλήρη συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος, τὰ ὅποια πηγαίνουσι εἰς τὸ σχολεῖον καὶ μελετοῦν ὄχι διότι ἐτσι ἐτυχε, ὄχι διότι τὰ σέλλουσι οἱ γονεῖς τῶν, ἀλλὰ διότι αὐτὰ τὰ ἴδια θέλουσι κατὰ νὰ μάθουν καὶ κατὰ νὰ γίνουσι. Ὁ φίλος μου Βρασίδης δίδει πάντοτε λαμπρὰς ἐξετάσεις καὶ προδιδάσκει κάθε χρόνον μετὰ τὸν ἀνώτερον βαθμὸν. Ποτὲ δὲν ἔδωσεν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ τὴν παρμιγκράν ἐνόχλησιν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπαιδευσίν του. Ποτὲ δὲν ἀπήτησε νὰ του πάρουν προγυμναστήν, — μολονότι ἔχουσι τὰ ὑλικά μέσα, — ποτὲ δὲν τοὺς ἠνάγκασε νὰ μεταχειρισθῶν παρακλήσεις ἢ καὶ ἀπειλάς, διὰ νὰ ποσάσουν ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τοῦ τὸν προβιβάσιμον βαθμὸν. Ὁ πατήρ του ἐμφανίζεται εἰς τὸ σχολεῖον μίαν φορὰν τὸν χρόνον, τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων, καὶ δὲν ἀκούει παρὰ ἐπαίνους καὶ συγχαρητήρια ἀπ' ὅλους. Καὶ φαντάζεσθε πλέον πόσον εἶνε εὐτυχὴς καὶ υπερήφανος διὰ τοιοῦτον υἱόν.

Καὶ ὁ Βρασίδης ἐπίσης εἶνε εὐτυχὴς καὶ υπερήφανος, ποῦ δὲν δίδει κανένα κόπον εἰς τὸν πατέρα του. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ του διδῇ κόπον, κοπιᾷ αὐτὸς. Κοπιᾷ πολὺ, κοπιᾷ μὲ χρις ἐξαντλήσεως, μέχρις ἐλαττώσεως τοῦ βάρους του. Ἄν τον ζυγίσετε π: χ: τὸν Φεβρουάριον, καὶ ἔπειτα πάλιν τὸν Ἰούνιον, θά εὐρετε μεγάλην διαφορὰν. Κάθε χρόνον, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, τὸν βλέπω ἰσχνότερον, ὠχρότερον, καὶ φοβοῦμαι διὰ τὴν ὑγείαν του. Ἀλλὰ σιγά-σιγά ἀναλαμβάνει ἐκ νέου, καὶ τὸ φθινόπωρον εἶνε πάλιν παχὺς καὶ ροδοκόκκινος κατὰ τὸ σῆμα. Εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀνακτᾷ πάντοτε δυνάμεις διὰ τὸν νέον ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος γίνεται δυσκολώτερος.

Τὸν συνήνησα προχθὲς εἰς τὸ τραίμ, ἐνῶ ἐπεστρέφωμεν ἀπὸ τὴν Πρωτομαγιά. Ἦτο μὲ τὴν ἀδελφὴν του καὶ μετὰ τὴν μητέρα του, καὶ ἐκράτουσε μίαν με-

γάλην ἀνθοδέσμη ἀπὸ ρόδα. Ὁρῶ νὰ ὀμολογήσω, διὰ τὰ ρόδα αὐτὰ ἦσαν πολὺ πλέον δροσερὰ καὶ εὐχρα ἀπὸ τὰ ρόδα τῶν παρειῶν του, τὰ ὅποια ἤρχισαν πάλιν νὰ ὠχριοῦν καὶ νὰ μαρμαίνονται. Naί, ἐπὶ τοῦ προσώπου του εἶνε καταφανὴ ἀπὸ τῶρα τὰ εὐγενῆ ἔχνη τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης. Ἐνα, ἐνάμιον μῆνα ἔχει ἀκόμη διὰ τὰς ἐξετάσεις. Καὶ ὁ ριλότιμος μαθητὴς ἤρχισε νὰ προαλείφεται, νὰ προετοιμάζεται ἀπὸ τῶρα μετὰ τὰς σωστά του. Δὲν περιμένει τὴν τελευταίαν ἐβδομίδαν, τὰς τελευταίας ἡμέρας, διὰ νὰ κάμη μίαν μόνον σπουδατικὴν καὶ ἀτελεῖ ἐπανάληψιν τῶν μαθημάτων, διὰ νὰ γελάσῃ τὸν ἐαυτὸν του. Προετοιμάζεται ἐνωρίτερα αὐτὸς, μετὰ τὴν καὶ μετὰ μεθόδον. Καὶ μήπως ὅλου τοῦ ἔτους ἡ μελέτη δὲν ἦτο δι' αὐτὸν ἐτοιμασία; Καὶ ὅπως ἦτον ἀκριβὴς καὶ τακτικὸς ὄλον τὸ ἔτος, ἔτσι εἶνε καὶ τῶρα, τὴν ἐποχὴν τῶν ἐπανάληψεων.

— Ὁ μὴν τῶν ἀνθῶν! τοῦ εἶπα, διὰ νὰ τοῦ δώσω ἀφορμὴν ὀμιλίας.

— Δὲν λέτε καλλίτερα ὁ μὴν τῶν κόπων; ἀπήτησεν ὁ Βρασίδης, παίρων σκεπτικὸς μετὰ τὴν ἀνθοδέσμη του. Γιὰ μᾶς τοὺς μαθητὰς, ὁ μὴν τῶν ἀνθῶν ἔρχεται ἀργότερα... Ὁ Μάϊος μετὰ τὰ ἀνθη του καὶ μετὰ τὰ θέληγρά του, γιὰ μᾶς εἶνε ὁ μῆνας τῆς κλεισούρας καὶ τῆς μελέτης. Τὰ δικά μας ἀνθη ἀνοίγουν ὅταν αὐτὰ ἴσα-ἴσα μαρνανθοῦν ἀπὸ τὴν ζέσθη τοῦ καλοκαιριοῦ... Πρὸς τὸ παρὸν ἔχομεν ἀγκάθια — καὶ μόνον ἀγκάθια.

— Ἀλήθεια, εἶπα. Σὺ ὅμως δὲν ἔχεις ἀνάγκην. Μελετᾷς ὅλον τὸν χρόνον, καὶ ἡ μελέτη αὐτῆς τῆς ἐποχῆς οὐ εἶνε μίχ ἐπιλοχὴ ἐπανάληψις. Ὅσοι δὲν μελετοῦν τακτικὰ καὶ περιμένουν ἀπὸ τὰς παρμιονὰς τῶν ἐξετάσεων, αὐτοὶ, στοχάζομαι, θά τα εὐρίσκουν κάπως σκουρὰ, καὶ αὐτοὶ θά αἰθάνωνται μέσα τοὺς ὅλα τὰ ἀγκάθια τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ φόβου.

— Δὲν το πιστεύω, ὑπέλαβεν ὁ Βρασίδης. Ὅποιος δὲν ἐμελέτησε ὅλον τὸν χρόνον, δὲν μελετᾷ οὔτε τῶρα. Καὶ τὰ ἀγκάθια τῆς ἀγωνίας δὲν τα αἰσθάνεται παρὰ ὅποιος ἔχει φιλοτιμίαν. Ἐχω παρατηρήσῃ ὅτι πολὺ περιττότερον φοβοῦνται καὶ τρέμουσι τὰς ἐξετάσεις οἱ ἐπιμελεῖς, παρὰ οἱ ἀμελεῖς. Ὡ, νὰ εἴσθε βέλαιος, ὅτι δι' αὐτοῦ ὁ Μάϊος εἶνε ὁ μὴν τῶν ἀνθῶν. Τὸν ἀπολαμβάνουμ μετὰ ὅλην τὴν χαρὰν καὶ μετὰ ὅλην τὴν ἀμεριμνησίαν...

— Naί! δὲν εἰξεύρω ὅμως τί κάμνουσιν αὐτοὶ τὸν ἀληθινὸν μῆνα τῶν ἀνθῶν, ἐκεῖνον ποῦ καθὼς εἶπε, διὰ τοὺς μαθητὰς ἔρχεται ἀργότερα...

Ὁ Βρασίδης ἐγέλασε:

— Γι' αὐτοὺς, εἶπε, μόνον ἐκεῖνος ὁ μῆνας ἔχει ἴσως ἀγκάθια.

— Καὶ ἀγκάθια ποῦ τρυποῦν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀγκάθια αὐτοῦ τοῦ μῆνος! προσέθεσε γελῶσα ἡ μικρὰ Πέπη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βρασίδα.

Ἐγέλασα καὶ ἐγώ, καὶ ἡ μικρὰ συνομιλίαν περὶ τοῦ μῆνος τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν κόπων ἐληξεν. Ἐλπίζω ὅτι τὴν εὐρίσκετε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαν, καὶ προπάντων ὅτι συμφωνεῖτε...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

— Ὁ ἐπερὶ ὧν τοὺς ἄμμοις τῆς ἐρήμου! εἶπεν ἡ Καμπούρα, ἡ καμήλα. Ἐφαινότο τόσο ἀνήσυχη, ὥστε ὁ Καρᾶς ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν ἐκύτταξε.

— Κ' οἱ δύο μας; τὴν ἠρώτησε, καὶ ὁ ἀφέντης μαζί;

— Naί! θά πάμε νὰ φθάσωμε τὸ κερβάνι που ἐφυγε χθὲς, — ἐξήγγισεν ἡ Καμπούρα διότι αὐτὴ καὶ ὁ Καρᾶς, τὸ ἀλογάκι, ἦσαν ἀγαπητέοι φίλοι. — Πρέπει νὰ κάμωμ γρήγορα!

— Δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα ὁ ἄμμος, παρατήρησε μετὰ σιγανὴν φωνὴν ὁ Καρᾶς. Καὶ τότε τοῦ ἐφώνασε ὁ ἀφέντης του νὰ ἐτοιμησθῇ.

— Ὁρατέ μου, εἶπε, πρέπει νὰ τρέξωμ γρήγορα νὰ τοὺς φθάσωμ.

Ὁ Καρᾶς ἐχρημέτισε περιθυμώτατα, διότι ἀγαποῦσε τὸν Βεδουῖνον, ὁ ὁποῖος τόσο τον ἐπεριποιεῖτο.

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν, ἡ Καμπούρα φορτωμένη μετὰ τὰ πράγματα που ἐχρεῖάζοντο διὰ τὸν δρόμον, καὶ ὁ Καρᾶς μετὰ τὸν ἀφέντην του στὴ ράχι του.

Ὁλη μέρα ἐταξείδεψαν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ συαντήσουν τοὺς ἄλλους Βεδουῖνους καὶ τὰς καμήλας τῶν, καὶ ὁ ἀφέντης τῶν ἄρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι εἶχε χάσῃ τὸν δρόμον. Τὴν κατόπιν ἡμέραν ἔκαμνε φοβερὴ ζέστη, καὶ τὸ νερὸ που εἶχαν γιὰ σύντομους ταξείδει, ἐπῆρε τέλος. Τὸ πρῶτὸ τῆς τρίτης ἡμέρας τοὺς εὐρήκε εἰς τὴν ἐρημον ἀκόμη, — καὶ ποθεν καὶ δὲν ἐφαινότο σημεῖον ζωῆς. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἐφθασαν εἰς ἓνα βράχον, ὅπου εὐρήκαν ὀλίγη σκιά.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ προχωρήσω, εἶπεν ὁ Βεδουῖνος, καθὼς ἐγλύστρησε ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ ἐκάθησε κάτω. Σιωπήτε ἐσεῖς, ὠρχοί μου, γιὰτὶ ἂν μείνωμ ἐδῶ, θά πεθάνωμ ἀπὸ τὴν δίψα.

— Κ' ἐγὼ δίψα, εἶπεν ὁ Καρᾶς στὴν καμήλα. Τί νὰ κάνωμ;

Ἡ Καμπούρα ἐφάνη πολὺ συλλογισμένη.

— Ἐγώ, εἶπε, μπορῶ νὰ περιπατήσω πολὺ ἀκόμη. Τί λές; νὰ πάγω νὰ κутάξω μὴπως εὐρω νερὸ;

— Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Καρᾶς, ἐνῶ ἐπῆρε νὰ ἐξαπλώθῃ στὸν

Άμμο, δίπλα στον άμοιρον αυθέντην του. Έπηρε δρόμο ή Καμπούρα με δλο τδ τρέξιμό της, και έγύρισε γρηγορώ- τερα παρ' όσον ήλπιζεν ο Καράς.

— Έλα γρήγορα, Καρά μου, και είνε νερό έδώ κοντά' τόν άφέντη όμως, πώς θά τον πάμε έως εκεί;

— Έγώ θά τα καταφέρω! είπεν ο Καράς, καθώς έστυλόνετο στα πόδια του.

Έπιασε τδ μπουρνούζι (δηλαδή τόν μανδύαν) του ανθρώπου με τά δόντια του, και, ένφ ή Καμπούρα έπήγγαινε έμπρός να δείξη τόν δρόμον, ο Καράς έτραβούσε τόν άναίσθητον αυθέντην του.

Έπί τέλους έφθασαν στο δροσερό και καθρό νεράκι. Ο Καράς άφισε τδ φορτίον του κ' έτράβηξε μιá ρουφηξιά. Ο ήχος του νερού έφθασε εις τήν ακοήν του ανθρώπου, όπως άν έβλεπε βνειρο' έσηκώθη και αυτός και έσχυψε να πιή νερό.

— Έσώσατε και τών τριών μας τήν ζωή, θησαυροί μου! εφώνηξε. Καί... να! να τδ κερβάνι εκεί κάτω!

— Ναί, ναί, ναί! έχρεμέτισε ο Καράς' έλα, άφέντη μου, μπορώ τώρα να σε σηκώσω, και πρέπει και οι δύο μας να πούμε ευχαριστώ στην Καμπούρα.

Έπειτα από όλίγην ώραν ηύραν τούς φίλους των, και με πολλήν χαράν εκάθησαν να φάγουν και να ξεκουρασθούν και να τους είπουν τας περιπετειάς των.

— Ποτέ δέν θα λησμονήσω αυτήν τήν ήμέραν, και θά είμαι φίλος σου παντοτεινά, Καμπούρα μου! είπεν ο Καράς, και ή Καμπούρα έχαμογέλασε.

Ξεύρετε σεις να χαμογελούν οι καμήλες; — Α, καμμία φορά, χαμογελούν κι' αυτές...

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Είνε δύο δρόμοι στη ζωή: Μοναχικός μ' ανθοσπαρμένος Στδ λόφο δ ένας χαραγμένος Χωρίς μωρμούρες πάγει και βοή. Μόλις κανέναν τον προσέχει. Όταν περνά εκεί σιμά του, Σάν τδ νερό που σ' άμμο τρέχει Και πνίγει δ άμμος τδ μωρμούρισμά του.

Ο άλλος μοιάζει φουσκωμένο Από τήν κοίτη ποταμό, Αίώνια καταδικασμένο Με γρόνιες να κυλά και με θυμό. Ο ένας έχει τέλος' όμως Δέν έχει δ άλλος πουθενά. Ο πρώτος τελειώνει δρόμος Όπου δ άλλος πέρνει ν' άρχινά.

Κι' αν έρωτας ή κοινωνία Τι όνομα στους δρόμους δίνει. Καλεί τόν ένα: μετροφοροσύνη. Τόν δεύτερον, φιλοδοξία!

(Κατά τδ Γαλλικόν.)

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β.

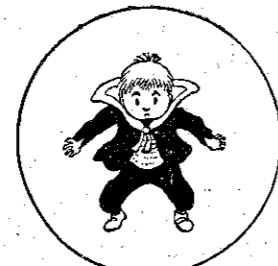
Είδαμε και είδατε τόν κύριον Πίπην πώς έμιλούσε μοναχός του. Τά λόγια του δέν είχαν τελειωμό. Έλεγε δλο για τή νεράϊδα:

— Λοιπόν, άμκ-την έβλεπα, θά έβγαζα με πολύ θάρρος και με πολλήν ευγένειαν τδ καπιλλάκι μου, θά την έχαιρετούσα, και θά της έλεγα:

«Κυρία νεράϊδα, έγώ είμαι πολύ καλό παιδί, μα παραπολύ καλό και ευτακτο παιδί, και ξευπνο παιδί, αναλόγως τής ηλικίας μου» — όπως λέγει κ' ή γιαγιά μου. Λοιπόν, κυρία νεράϊδα, έχω να σου ζητήσω μιá χάρι, — δηλαδή τρεις χάρις. Κάμε μου τήν χάριν να μού τες κάμης' και τες τρεις, και γρήγορα-γρήγορα μάλιστα. Άκουσε, σε παρακαλώ, να σου τες πώ... Άκούς;... Άρχίζω... Ήθελα: Πρώτον, να τρέχω σαν λαγουδάκι' δεύτερον, να πετώ σαν πουλάκι' τρίτον, να κολυμπώ σαν ψαρά...

«Κυρία νεράϊδα...»

«Έτρεχε...»

ταλάβη πώς, τού εφάνηκε πώς τον έτραβούσαν με τόσην δύναμιν έμπρός, ώστε έτρεχε, έτρεχε, έτρεχε.

Δέν έτρεχε σαν ένα λαγουδάκι, αλλά σαν δύο λαγουδάκια, σαν τρία λαγουδάκια, σαν παραπολλά λαγουδάκια, αν πάρης τά τρέξιμάτά των, τά γράψης τδ ένα αποκάτω από τδ άλλο, τραβήξης γραμμήν, και κάμης τήν πρόσθεσιν.

Άχ! παιδάκια μου, τί πρόσθεσις ήταν εκείνη!... ή καλλίτερα, τί πολυλαπλασιασμός! Ποτέ του ο κύριος Πί-

πης δέν είχε τρέξη έτσι γρήγορα! Και, να πούμε τήν αλήθεια, ήτον ευχαριστημένος από τδ τρέξιμο αυτό, αλλά ή καρδουλά του έκαμνε ταν-ταν-ταν από τήν άνησυχία του.

Άν έβλεπε τουλάχιστον τή νεράϊδα! Μα τίποτε! Του κάκου έπηδούσε κ' ετιναζότανε, — άδύνατον να σηκώση τδ κεφάλι του. Έκείνη ή δύναμις τής τρεχάλας τόν έσερνε σκυφτό, σαν να ήταν βατραχάκι πιασμένο στο άγκίστρι τού ψαρά!

Κάποτε-κάποτε έκαταλάβαινε ότι δέν έπατούσε κατά γής' και τότε έκαμνε κάτι πηδήματα, μα τί πηδήματα! Νά! όπως πηδά ή γάτα από τά κεραμίδια στη διπλανή ταράτσα, ή όπως πηδά εκείνο τδ ζώον τής Αυστραλίας που λέγεται κα γ γ ο υ ρ ο υ.

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια.)

Έννοείται, ότι οι έπιβάται δέν έγλατέλειφαν τόν κ. Πάττερσον εις τήν ακήν του μούραν. Έπήγγαιναν κάθε στιγμή κ' έρωτούσαν πώς έπερνούσε... Του έδιδαν συμβουλάς, τού ένθymiζαν ότι τδ συνταγολόγιον κατά τής ναυτίας είχε και άλλας οδηγίας εναντίον της, και ο κ. Πάττερσον, πειθηνωτάτως, δέν παρέλειπε να τας δοκιμάση.

Ο Ουμβέρτος Πέρκινς έπήγγεν εις τήν τραπεζαριαν κ' έπηρε ένα μπουκαλάκι με ρώμι. Έγέμισε ένα ποτηράκι από αυτό τδ θερμαντικόν ποτόν, και ο κ. Πάττερσον τδ έπιε γουλίτσες-γουλίτσες.

Μίαν ώραν άργότερα, ο Άξελ Βίκμπορν τού έφερε δουσμόνερο, και ο κ. Πάττερσον έκατάπιε από αυτό μιá μεγάλη κουταλιά.

Αί διαταρξίσεις όμως; έξηκολούθησαν' κατέβαιναν έως τήν στομαχικήν κοιλότητα, και τδ κομματάκι τής ζάχαρης, τδ όποιον έβούτηξε στο κί ρ σ κ' έβγαλε στο στόμα του, δέν ήμπόρεσε να τας κατευάση.

Έπλησίαζε λοιπόν ή στιγμή, καθ' ήν ο κ. Πάττερσον θά ήναγκάζετο να κλεισθή εις τόν θαλαμίσκον του, όπου ήτο φόδος μήπως χειροτερεύση τδ κακόν. Ο Λουδοβίκος Κλωδιών τόν ήρώτησεν αν είχε τηρήση όλας τας προφυλάξεις, τας όποιás άφριζε τδ συνταγολόγιον.

— Ναί, ναί... έτραύλισεν ο άγαθός οίκονόμος, άνοιγων τδ στόμα του όσον τδ δυνατόν όλιγώτερον. Κρατώ μάλιστα επάνω μου ένα σακκουλάκι, τδ όποτόν μου έρραψεν ή κυρία Πάττερσον και περιέχει λιγάκι άλάτι...

Άφού λοιπόν και τδ σακκουλάκι δέν έφερε κανέν αποτέλεσμα, άφού, ύστερα από τήν φανελλένιαν ζώνην έμεινεν άνωφελής και τδ άλάτι, τί να κάμη ο άνθρωπος;

Τας έπομένας τρεις ήμέρας, κατά τας όποιás ο άνεμος έπνευσε δυνατώτερος, ο κ. Πάττερσον ήτο φρικτά άρρωστος. Παρά τας έπιμόνους προτιλήσεις τών μαθητών, δέν ήθέλησε να έξέλθη από τήν θαλαμίσκον του, αποβάλλων διά τού στόματος τά σιτία και «μηκέτι δυνατόν έσθιειν» — ως θλ έλεγεν, αν ήτο εις κατάστασιν να μεταχειρισθή τήν άρχιαν.

Ένθυμήθη τότε ότι ή κυρία Πάττερσον είχε βάλη εις τδ μπαούλό του ένα άλλο σακκουλάκι με κουκούτσια από κεράσια. Κατά τδ συνταγολόγιον τού Βέρναλ πάντοτε, — έφθασε να βάλη κανείς ένα από αυτά τά ύγιεινά κουκούτσια εις τδ στόμα του διά να έμποδίση τήν ναυτίαν ή να έμφανισθή ή να διαρκέση. Λοιπόν, άφού είχε όλοκληρον σακκουλάκι με κουκούτσια, ο Μέντωρ μας ήμπορούσε ν' άντικαταστήση εύκολα τδ ειρημένον κουκούτσι, αν τυχόν τδ έκατάπινε.

Παρεκάλεσε λοιπόν τόν Λουδοβίκον Κλωδιών ν' ανοίξη τδ σακκουλάκι με τά κουκούτσια και να βγάλη ένα' τδ έπήρε και τδ έβαλε ανάμεσα στα χείλη του. Άλλοίμονον! σχεδόν άμέσως, τόν έπιασε λόξυγκας και τδ κουκούτσι έξεσπενδονίσθη, σαν σφαίρα από πιστολάκι!

Τί να κάμη λοιπόν;... Δέν ήσαν και άλλα θεραπευτικά μέσα; Τά είχεν εξανηλίσθη όλα;... Άληθινά, δέν ήτο γραμμένο ότι έπρεπε να τρώγη λίγο;... Μάλιστα, και παρακάτω: να μην τρώγη καθόλου...

Οι νεαροί μαθηταί δέν ήξευραν πλέον πώς να τον περιποιηθούν, διότι ήτο σχεδόν άναίσθητος. Και όμως δέν τον άφιναν ποτέ μόνον. Έγνώριζαν ότι οι ιατροί συμβουλεύουν να διασκεδάξη ο άρρωστος, να διώκεται ή μελαγχολία, ή όποία συνήθως τον κυριεύει. Άλλά ούδς τών αρχαίων συγγραφέων, τών άγαπημένων τού κ. Πάττερσον, ή άνάγνωσις έπέτύγχανε να φέρη τδ ποθούμενον αποτέλεσμα.

Έπειδή όμως πρό παντός έχρειάζετο καθαρόν άέρα, και ο άέρας αυτός έλειπεν από τόν θαλαμίσκον του, ο Ουάγγας του έτόιμασε ένα στρώμα επάνω στο κατάρωμα, έμπρός από τδ κάσαρο.

Έκει λοιπόν έπεσεν ο κ. Οράτιος Πάττερσον, πεπεισμένος, αυτήν τήν φοράν, ότι ή ενέργεια και ή θέλησις δέν έκαμναν τίποτε εναντίον τής ναυτίας, καθώς δέν έκαμναν τίποτε αι διάφοροι οδηγία τού συνταγολόγιου του.

— Σε τί θέσιν εύρίσκειται, ο καϊμένος ο οίκονόμος μας!... είπεν ο Ρογήρος Χινωδαίλ.

— Καλά λοιπόν έκαμε κ' έκαμε τήν διαθήκην του, άπήντησεν ο Τζών Χέβαρτ. Τδ είπεν άστεία, έννοείται, διότι έγνώριζεν ότι δέν πεθαίνουν οι άνθρωποι από αυτήν τήν ασθένειαν.

Τέλος, τδ άπόγευμα, έπειδή τού ξαναήλθεν ή διάθεσις πρds έμετον, παρενέθη ο ύποχρεωτικός καμαρώτος λέγων:

— Κύριε, γνωρίζω ένα γιατρικό άκόμα, που έπιτυγχάνει κάποτε...

— Λοιπόν μπορεί και τώρα να έπιτύχη, έψιθύρισεν ο κ. Πάττερσον, αν είνε καίρις άκόμα... Τί γιατρικό είνε;

— Να κρατήτε ένα λεμόνι στο χέρι, σ' όλο τδ ταξίδι... μέρα και νύκτα...

— Δωστέ μου ένα λεμόνι, έψιθύρισεν ο κ. Πάττερσον, με φωνήν δικνοπτομένην από σπασμούς.

Ο Ουάγγας δέν τδ έλεγε διά να χωρατεύση. Τδ λεμόνι περιλαμβάνεται εις τήν σειράν τών φαρμάκων, τά όποία έφραντάσθησαν οι ειδικοί ιατροί εναντίον τής ναυτίας. Δυστυχώς και αυτό δέν εφάνη άποτελεσματικώτερον από τά άλλα. Εις μάτην ο κ. Πάττερσον, που είχε καταντήση πειδ χίτρινος και από εκείνο τδ έσπερ οειδής όπωρικόν, τδ έβαστούσε μέσα στο χέρι του και τδ έσφιγγε με τά πέντε δάκτυλά του διά να βγάλη τδ ζουμί του' δέν ήσθάνθη καμμίαν άνακούφισιν, και ή καρδιά του έξηκολούθησε να σείεται και να ταράσσεται μέσα στο στήθος του.

Μετά τήν τελευταίαν αυτήν άπόπειραν, ο κ. Πάττερσον έδοκίμασε να φορέση ματογούαλια βαμμένα με κόκκινο χρώμα και έπιχρισμένα με καρμίνιον. Άλλ' ούτε αυτό έπέτυχε, και τδ φαρμακείον τού πλοίου είχεν εξανηλίσθη πλέον. Όσον καιρόν θά είχεν ο κ. Πάττερσον τήν

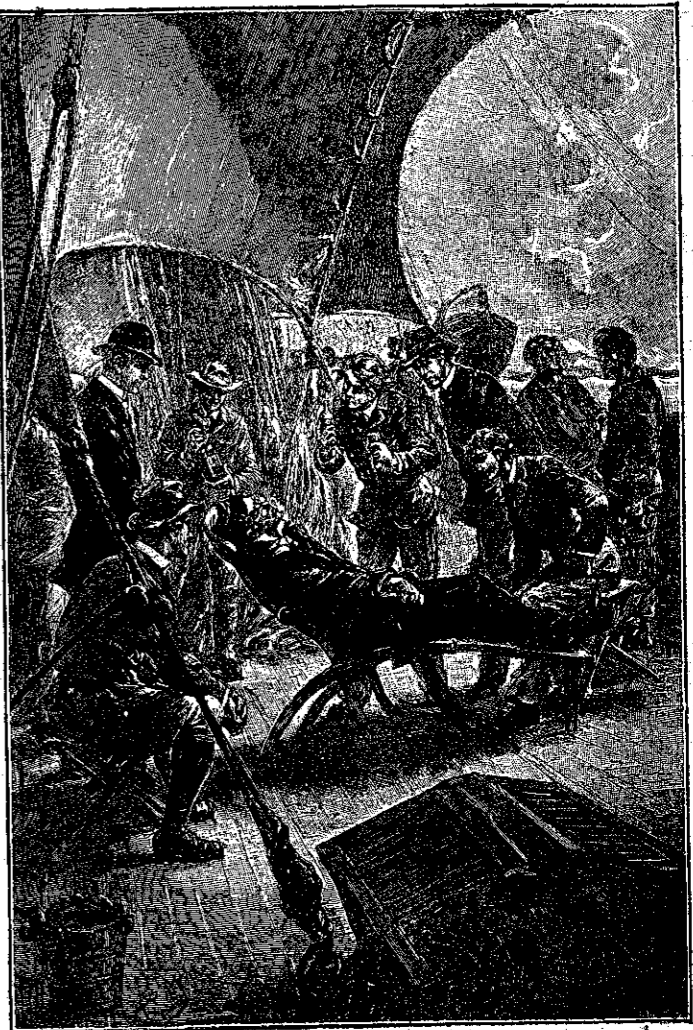
άντοχην να είνε άρρωστος, θά ήτο άρρωστος, — και δέν έμεινε πλέον τίποτε άλλο παρά να περιμένη να ενεργήση ή φύσις.

Έν τούτοις, μετά τόν καμαρώτον, ήλθε και ο Κόρτης να προτείνη και αυτός έν άλλο δραστικώτατον φάρμακον.

— Έχετε πολύ θάρρος, κύριε Πάττερσον; ήρώτησε.

Με μιάν κίνησιν τής κεφαλής, ο κ. Πάττερσον άπήντησεν ότι δέν ήτο βέβαιος αν είχε.

— Περί τίνος πρόκειται; ήρώτησεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών, ο όποιός δέν εί-

«Έγέμισε ένα ποτηράκι...» (Σελ. 156, στ. γ')

γεν έμπιστοσύνην εις τήν ναυτικήν θεραπευτικήν.

— Άπλούστατα, να καταπιή ένα ποτήρι νερό τής θαλάσσης... άπήντησεν ο Κόρτης. Αυτό καμμία φορά κάμνει... έτκατα πράγματα.

— Θέλετε να δοκιμάσετε, κύριε Πάττερσον; ήρώτησε ο Ουμβέρτος Πέρκινς.

— Δοκιμάζω, τι κι' αν είνε! ώλέλυξεν ο άτυχής οίκονόμος.

— Βέβαια, είπεν ο Τώνης Ρενώ, δέν θά πιήτε όλην τήν θάλασσαν...

— "Οχι... ένα ποτήρι μονάχα, ε- πρόσθεσαν ο Κόρτης. "Ερριψε τότε έναν κουβά εις τηνθάλασσαν και τον ανέσυρε γεμάτον με διαυγέστατον νερό.

Ο κ. Πάτερσων, — και πρέπει να ομολογήσωμεν ότι το θάρρος του ήτο έκτακτον, — δεν ήθέλησε ν' αφήση λαβήν εις την κατηγορίαν ότι δεν έδοκίμασε τὰ πάντα. Άνεσηκώθη λοιπόν εις το στρώμά του, έπιασε με τρεμουλιαστό χέρι το ποτήρι, το έφερν εις τὰ χείλη του κ' έρροθύφην άρκετό νερό.

Αυτό πλέον ήτο το τελευταίον του. Ποτέ τον έμετδν δεν συνώδισαν τέτοιου είδους σπασμοί, συσπάσεις, συστροφάι, συστολαί, διαστολαί, άποχρέμψεις, ώρυγμοί και όλα τὰ παρεπόμενα του τελευταίου βαθμού τής ναυτίας, τὰ έποια τον έκαμαν τον δυστυχή να χάση την συναίσθησιν του έξωτερικού κόσμου.

— Άδύνατον να τον αφήσωμεν έδω εις αυτήν την κατάστασιν! καλλίτερον θά εινε στην καμπίνα του... είπεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών

— Τώρα πειθί πρέπει να τον χώσωμε στην κουκέττα του, διεκήρυξεν ο Τζών Κάρπεντερ, και να μην τον βγάλωμε πριν φθάσωμεν εις τον Άγιον Θωμάν.

— "Αδύνατον να τον αφήσωμεν έδω εις αυτήν την κατάστασιν! καλλίτερον θά εινε στην καμπίνα του... είπεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών

— Τώρα πειθί πρέπει να τον χώσωμε στην κουκέττα του, διεκήρυξεν ο Τζών Κάρπεντερ, και να μην τον βγάλωμε πριν φθάσωμεν εις τον Άγιον Θωμάν.

— "Αδύνατον να τον αφήσωμεν έδω εις αυτήν την κατάστασιν! καλλίτερον θά εινε στην καμπίνα του... είπεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών

— Τώρα πειθί πρέπει να τον χώσωμε στην κουκέττα του, διεκήρυξεν ο Τζών Κάρπεντερ, και να μην τον βγάλωμε πριν φθάσωμεν εις τον Άγιον Θωμάν.

— "Αδύνατον να τον αφήσωμεν έδω εις αυτήν την κατάστασιν! καλλίτερον θά εινε στην καμπίνα του... είπεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών

— Τώρα πειθί πρέπει να τον χώσωμε στην κουκέττα του, διεκήρυξεν ο Τζών Κάρπεντερ, και να μην τον βγάλωμε πριν φθάσωμεν εις τον Άγιον Θωμάν.

— "Αδύνατον να τον αφήσωμεν έδω εις αυτήν την κατάστασιν! καλλίτερον θά εινε στην καμπίνα του... είπεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών

— Τώρα πειθί πρέπει να τον χώσωμε στην κουκέττα του, διεκήρυξεν ο Τζών Κάρπεντερ, και να μην τον βγάλωμε πριν φθάσωμεν εις τον Άγιον Θωμάν.

— "Αδύνατον να τον αφήσωμεν έδω εις αυτήν την κατάστασιν! καλλίτερον θά εινε στην καμπίνα του... είπεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών

ο κ. 'Οράτιος Πάτερσων έργον δικαιοσύνης θά έπραττεν, αν έτριπλασίαζε το φιλοδώρημά του εις το τέλος του ταξιδίου...

Επί τέλους, είτε δια τον ένα είτε δια τον άλλον λόγον, ίσως, διότι, εκεί όπου δεν υπάρχει τίποτε άλλο, ή φύσις άναγκά τὰ δικαιώματά της ως υπέρτατος κυρίαρχος, ίσως διότι ο άσθενής είχε τότεν κενόν τον στόμαχον, ώστε και αυτός, όπως ή φύσις ήρχισε αν' αποσπρέφεται το κενόν, είδαν τον Μέντορα οι νεαροί φίλοι του να κάμην νεύμα ότι δεν άντειχε πλέον. Κατόπιν, έγύρισε με το πλευρόν, έστήριξε τον στόμαχόν του εις την σανίδα τής κουκέττας του, και έπεσεν εις τελεία άναίσθησιν.

Οι σύντροφοί του τον αφήσαν ν' αναπαυθῆ, έτοιμοι να σπεύσουν εις βοήθειά του, άμα τους έφώναζε. 'Επί τέλους, ήτο άδύνατον να πάρη απάνω του ο κ. Πάτερσων πριν τελειώη το ταξείδι, ν' ανακτήση πλήρη την κυριότητα των ψυχικών και σωματικών δυνάμεών του, παρά μόνον όταν έπαύσεν το πόδι του εις την πρώτην ιχσον του αντίλικνου άρχιελάγου.

Αλλά, βεβαίως, αυτός ο σοβαρός και πρακτικός άνθρωπος θά ειχε το δικαίωμα να θεωρή σφαλερόν και άπατηλόν εκείνο το περίφημον συνταγολόγιον του Βέργα, το όποιον τότεσιν τω ένέπνεεν έμπιστοσύνην και το όποιον περιέχει 28 σωστάς οδηγίας!

Ποιός ξέρει;... Ίσως έπρεπε να μη δώση πίστιν παρ' εις μόνην την εικοστήν ογδόην οδηγίαν, ή έποια διαλαμβάνε κατά λέξιν τὰ εξής:

«Να μην κάμνετε τίποτε, αν θέλετε να προφυλαχθήτε από την ναυτίαν!» (Έπειτα συνέχισε)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο 'Αριελ ήπνε την παρμονήν τής Πρωτομαγιάς εις τὰ Πατήσια, και έξαφνα, ένεκα του μεγάλου συνωτισμού, ευρέθη υπό του; τροχού μιας άγέλης.

Βυθώς δεν έπαθε τίποτε σοβαρόν, και όταν έσηκώθη ειχεν όρεξιν και δι' ευφυολογίας.

— 'Ορίστε! έλεγε έσκακονίζομενος; ήλθα να δρέψω ρόδα, και με έδρεψεν ή ρόδα!

Μικρός έπαίτης, κρατών άνην, θρηνολογεί: — 'Αχ, κύριοι!... αγοράστε μου αυτά τὰ λουλούδια!.. Διηγήθη με!.. 'Ο πατέρας μου εινε στη φυλακή, ή μητέρα μου πέθανε, και αν γυρίσω στο σπίτι το βράδυ χωρίς λεπτά... θά με άρχίσουν και οι δύο στο ζύλο.

'Η μικρά Κική, ή όποια μόλις ήρχισε να μανθάνη το αλφάβητον, παρετήρησε το βιβλίον, το όποιον άνεγίνωσκεν ο πατήρ της, και άναγνωρίσασα μερικά στοιχεία του αλφαβήτου, πρέχει εις την μητέρα της περιχαρής:

— Μαμά! φωνάζει! τα ίδια γράμματα διαβάουμε με το μπαμπά!

ΑΔΙΑΠΛΑΣΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΤΗΝ την εβδομάδα έλληνεν ή προθεσμία τής 15' Κυριακής και έλαβα ένα σωρό απαντήσεις. 'Οσοι έστειλαν μόνον απάντησιν, χωρίς επιστολήν, δεν θά ιδούσιν έτινα των εις την άλλην λογαφίαν, διότι εινε πολλοί και δεν έχω τόπον.

Άς περιμένουν! Άποτελέσματα, — τὰ όποια δεν θάργηθουν, — και από εκεί πλέον θά μάθουν πλν έλήθη ή όχι ή απάντησις των. 'Υπερβυρίζω την προθεσμίαν του Φωτογραφικού Διαγωνισμού, ή όποια λήγει την 10 Μαΐου, δηλαδή μεθαύριον.

Και αι δύο επιστολαί σου, Πολικέ Άσθη, μου ήρεσαν πολύ. 'Οσον δια την πρότασιν σου, ή όποια μαρτυρεί ζωρόν ενδιαφέρον σου παρατηρώ, ότι με 12 δραχμάς δεν εινε δυνατόν να έχωμεν πύλον δεκαεξαείλιον κα-ά Σάββατον. Έπειτα, το να έρω-ηθούν οι φίλοι μου αν παραδέχονται άπλωσ την αύτησιν τής συνδρομής, αυτό δεν σημαίνει τίποτε. 'Ολοι ειμπορούν να ειπουν ναί, και ύστερα να μη μέινουν ούτε οι μισοί. Ένα πράγμα ειμπορεί να γίνη: να δοκιμασθῆ πάλιν ή έμπρακτος ψηφοφορία. την όποιαν ειχα κάμη και άλλοτε. Άλλά περί τούτου θά σκερθώ.

Βέβαια, Μιμητέ τοῦ Σανταρόλα, όταν προκνηυθῆ ο Διαγωνισμός, να μου στείλῃ το Άννημα μαζί με άλλα. Ποιήματα θεως; και μικρά Διηγήματα, όχι ποτέ δεν δημοσιεύω έργα συνδρομητών μου. Δι' αυτό σας συνιστώ πάντοτε την προσεκτικὴν άνάγνωσιν του 'Οδηγού, διὰ να μην κάμνετε τέτοια λάθη και δια να μη έπρέσθε με ματαιός έπιβίβας. Άλήθεια, ύπόρχου, και περιόδικα που δημοσιεύουν έργα των συνδρομητών των' άλλ' αυτά ένα κακόν έχουσι; δε δεν τα διαβάζει κανείς.

Πάντοτε σου άπαντώ, Αρμονία του Κόσμου. Άλλ' αι επιστολαί σου δεν εινε άκόμη δι' Εύσημα. Πρέπει να μου γράψης συχνά δια να συνεθίσσης. Πρώτον να καλλιγράψης όσον ειμπορείς, έπειτα να πόρευσης τὰ οσυσήματα, και τρίτον να προσέχη πολύ να μη κάμνης ορθογραφικά λάθη. Προσπάθησε να κατορθώσης αυτά τὰ τρία που σου λέγω, και έγώ, μόλις ιδῶ την παραμικράν προσπάθειαν εκ μερους σου, να ιδῆς πως θά σου την άνταμείψω.

Έγέλασα πολύ με τον βομβαρδισμόν του γραφείου σου, Νιαγάρα [E] και μ' ευχαριστήσιν μου ειδήσασα το διηγήμα σου. Άλλά σε συμβουλεύω να μη το δημοσιεύσης: πουθενά. Δεν εινε άκόμη καιρός δια να δημοσιεύσης. Το γύδιον ειπα και εις άλλους πολύ μεγαλοήτερους σου.

Πάρετε παράδειγμα από την Μυστηριώδη Φύσιν! Άρραβωνιασμένη, εις τὰς παραμοιάς του γάμου της, με τσάσας άσχολίας, — ζεύρετε τί θά 'πῃ πρώτα; — και όμως «δεν λησμονεί τα καθήκοντά της» και μου στέλλει εγκλιρως την απάντησιν της δια την 16ην Κυριακήν. Πάρετε παράδειγμα!

Πολύ της ήρεσε τής Αθρας του Ηλίου ή ιδέα του Λόρδου Χόπ, και ως σύνθημα προτείνει τὰς λέξεις: Διάπλασις-Έσπάθωμα. Μου ύποσχεται δε ότι εις την κείνην της διαμονήν θά μου έγγραφή τσάσους συνδρομητάς, όσους ο δείς μέχρι τουδε μου ένεγράψης, και με παρακαλεί να έχω πεπαιθῆσιν εις τούς λόγους της. Έχω και χωρίς να με παρακαλέση, διότι την γνωρίζω πρό πολλού.

Δεν φαντάζεσαι, — μου γράφει το Μαγευτικόν Δάσος, — τι ώραϊαν διασκέδασιν περνώ με τούς τόμους σου, και τι ώραϊον καλοκαιρι θά περάσω με αυτούς εις τὰς κάσους. Άληθής θησαυρός δια κάθε παιδικήν Βιβλιοθήκην! Πρέπει βεβαίως να καυχάται ή Έλλάς, διότι έχει τοιοῦτον λαμπρόν περιόδικόν δια τούς Έλληνόπαιδας, άναπτύσσον αυτούς και διαπλάττον, ίνα δυνθούν να φανώσι χρήσιμοι πρός την πατρίδα και πρός τον πλησίον. Αυτό εινε τω βντι: το μόνον άνειρόν μου, ο μόνος μου σκοπός, και δε, τι κάμνω, δε τι δημοσιεύω, εκεί τελεί.

Πολύ όρθαι αι παρατηρήσεις σου, Έλλην Άθλητά — [EE] δια την ώραιότητην και καθαυτό επιστολήν, — όσον άφορά τούς άντιγράφωντας και στέλλοντας κλοπιμαίας Άσκήσεις. Άλήθεια, ή μεγαλύτερη ευχαριστήσις, την όποιαν ειμπορεί να αισθανθῆ κανείς, εινε όταν έπιτυγχάνη να συνθίσῃ μιαν ώραϊαν Άσκησιν. Ούτε ή δημοσιεύσις της, ούτε το εύσημον. Ούτε το βραβεϊόν δεν άντισταθίζου την πρώτην αυτήν και άγνην χαράν. Και άμα λείψη αυτή, δεν ειζύρω πλέον τί μένει... Πραγματικώς: άκατανόητοι άνθρώποι αυτοί οι άντιγράφει!

Έτελείωσε! Η φίλη μου Ναυσικά [EE] εινε πλέον πρώτη τσάσους επιστολογράφος! Γράφει άκριβώς από εκείνας τὰς επιστολάς που θέλω και που μου άρέσουν. Την σημερινήν της θά την δημοσιεύσω ολόκληρον και εις πρώτην ευκαιρίαν, — ίσως μάλιστα εις το προσέχη φύλλον, — δια να ιδούσιν όλοι πως επιθυμώ να μου γράψουν, και τί έννοούσα προχθές όταν σας έλεγα περί επιστολών και έξεχωρίζω τὰς καθαυτέ επιστολάς από τὰς περιγραφάς, τὰς θεματογραφίας και τὰς εκθέσεις ιδεών.

Έλαβα και το 3ο φύλλάδιον τής... τής... τής... 'Οθαλασσοταραχῆς, του μνημείου και χειρογράφου περιόδικου, το όποιον εκδίδουν ή Κάκια, ή Παλλάς και ή Γανυάκη Δράκος. Έθαύμασα πάλιν τὰς ώραϊάς του ύδατογραφίας, και την ύπομνησιν των μικρών συντακτών, οι όποιοι εύρίθκων τσάσους χαριτωμένον παιγνίδι, δια να περιούν τον καιρόν των.

Πρόας ο Νίκιου μου ήρεσε πάρα πολύ, — μου γράφει ή Συγγεγραφές Ημέρα [E]. — Η ζωή του άρχιλου μικρού Άθηνάϊου περιγράφεται εις το βιβλίον αυτό τσάσους ώραϊά, ώστε σε βεβαίως θά ειλήθουσα να εξούσα τότε. 'Ο Πρόας σου μ' έκαμε να γνωρίσω καλλίτερον και ναγαπήσω περισσότερο τούς άρχαίους μας προγόνους. Κάθε Έλληνοποις πρέπει να τα άναγνώσῃ... — Σου έστειλα δια την μικράν σου αδελφήν την «Νίνα» και ειμαι βεβαίως ότι θά της άρέσει πολύ. Φίλησέ μου την. Ναί, ειδικά τί άριστοσυρηγία που ήτο το «Έλεφαντόπουλο»!

Βεβαίως, Βαρυσάφουσα Όρραγῆ, δεν έλαβα τὰς επιστολάς σου, ειδημη άδύνατον ήτο να μη σου άπαντήσω, έστω και με δύο λέξεις. 'Οσον δια το Σήμα, νομίζω κ' έγώ ότι τώρα που φορείς βαρύν πένθος, δεν κάμνει να το βάλῃς. Ένα έτος όμως που σου λέγουν, μου φαίνεται πολύ. Έξ μήνες εινε άρκετοί. 'Οποιόδηποτε κάθε τόπος έχει τὰς συνθηχίας του' έδω εις τὰς Άθήνας το βαρύν πένθος έσυντομεύθη' άλλου ειμπορεί να το συνεθίζουσι μακρότερον, — ζεύρω κ' έγώ!

Να και ο Πίθηκας του Βορνέον που εύπωσαν επισκεπτήρια με το ψευδώνυμόν του. Πολύ καλά. Ευχαριστώ δια τὰς εύχάς και περιμένο τὰς έντυπώσεις.

Πολύ εύμορρα μετέφρασε το διηγήμα εκείνο εκ του γαλλικού, Μαχορολαίμη [EE], και έλπίζω ότι θά διαπρέψῃ: εις τον Διαγωνισμόν μας. Πέρι τής άλλης ύποθέσεως, σου έγγραψεν ο κ. Π. και περιμένει απάντησιν σου.

Ένα κουτί με ώραϊότατα συρτάνα λουκούμια μου έστειλεν ή έν Σύμφω άγαπητή μου φίλη Δέσποινα Λούμη. Την ευχαριστώ πάρα πολύ δια το γλυκόν δώρον της, και ιδιαιτέρως ο 'Ανανίας, ο όποϊός τρελαίνεται δια τὰ λουκούμια, τὰ όνομάζει δε πώς νομίζετε; — λουκούμια έπειδή τα στέλλει ή Χούμη!!

'Ανοξις εκεί που δεν το νομίζω, Μις Δούγκαν! Διατί όχι; Το δυσκολώτερον άλλα και το εύκολώτερον πράγμα που κόσμος εινε το βραβεϊόν. Και να ιδῆς ποῦ εκεί που δεν το περιμένει, — τσούπι! θά σου έλθῃ. Έχεις όμως μέγα λάθος να νομίζης ότι δεν μ' ευχαριστούν αι επιστολαί σου. Άπεναντίας!

Πραγματικώς, Γιαρομπη [EE], όλας αυτὰς τὰς ώραϊάς έχει ο συνδρομητής μου, και τὰς άπαριθμείσ πιστότατα. Βλέπεις όμως ότι δια να τας έχῃ, πρέπει να μου γράψῃ, να κινήται,

να λαμβάνῃ μέρος εις τούς Διαγωνισμούς, εις όλα, — και όχι να άφήῃ να περνούν δύο χρόνια χωρίς μιαν επιστολήν, όπως έκαμες σύ. Έλπίζω δε: δεν θά το ξανακάμῃς.

Όχι όμως: πάλι και άφήῃ κανείς το φαγητόν του, δια να λύση ή α Γρίφον, και ύστερα να τρώγῃ όχι μόνον κρύο φαγι άλλα και ζεστές ζυλιές από το μπαμπά του! Έτσι το έκαμε προχθές ο Άστεροεις Ουραός, άλλα και αυτός, έλπίζω, δε: δεν το ξανακάμῃς. Πάν μέτρον άριστον!

Δέκα μήνας ειχε να μου γράψῃ ο Άριστος Ποδηλάτης. Και μου γράφει σήμεραν διὰ να μου άναγγελῃ τον θάνατον μιας συνδρομητριάς μου, πολύ γνωστή: εις τον κύκλον μας, ή όποια όμως... ποτέ δεν υπῆρξε συνδρομητριά μου. — Να ιδῶ τώρα μετα πόσους μήνας θά μου έναγαράῃ ο Άριστος Ποδηλάτης.

Μα φυσικά, Ταπεινὸ Γαστρι [EE], άφού το «Έλεφαντόπουλο» το έγγραψεν ο μεγαλειότερος συγγραφεύς τής Άγγλίας, δεν ήμπορούσε παρά να εινε άριστούργημα. Μόνον τὰς εικόνας του να βλέπῃ κανείς, με τὸς σημειώσεως του συγγραφέως: από κάτω, ξεκαθρίζεται άπ τα γέλια.

Άλλά... πάντα πρέπει να εινε άλιγον έξυψος, και να έχῃ γούστο, και να καταλαβαίνῃ από τέτοια. Δι' αυτό βάζω τσάσους ώραϊα διηγήματα, δια να αναπτύσω όχι μόνον τον νοῦν σας, άλλα και την καλαισθησίαν σας.

ΕΥΧΕΤΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

25. — Η Ναυσικά από την Κέρκυρα μου συνιστά έν πιωχόν κοράσιον άξιον πάσης συστάσεως, και με παρακαλεί να το εῖπω εις τούς πλουσίους μας. Το κάμνω πολύ ευχαριστως, με την έλπίδα ότι κάποιος θά ευρέθῃ να την έγγραφή συνδρομητριά, δια να προενηγή χαράν και εις αυτήν, και εις εμέ, και εις την Ναυσικάν, — προπάντων δε εις τον έαυτόν του.

Λοιπόν όχι! 'Ο Κένταυρος τής «Διαπλάσεως» διαμαρτύρεται ότι ούτε έγγραψε πρός τον «Έσπερον» την δημοσιευθεσάν έν αυτό με το ψευδώνυμόν του δήλωσιν, ούτε προφορικώς έκαμε ποτέ τοιαύτην άνακοίνωσιν. Άη-λώ έπισήμως, — μου γράφει, — ότι τὰ έν τῷ «Έσπερω» δημοσιευθέντα δεν προέρχονται εξ έμοῦ, άλλ' έξ άλλου έμπαθούς και κακοθύλου, όστις μετεχειρίσθη το ψευδώνυμόν μου δια να διασύρῃ την ύπέληψιν μου... —

Δεν ήμπορούσα ποτέ να φαντασθῶ τοιαύτην άπάτην! Και ή σύμπτωσις ότι ο 'Ιωάννης Γ. Βλαχάκης (ο ίδίός μας δηλαδή, Κένταυρος) δεν ειχε άναγνωσῆν φέτος την συνδρομήν του, συνετέλεσεν εις το να πιστεύσω ότι ήτο αυτός.

Άλλ' ή μη άνανέωσις τής συνδρομής του δεν ειχε σημασίαν προήρχετο από τὰς πολλές του άσχολίας ώ: διετούς φοιτητού τής Ιατρικής. Και δια να μου δείξῃ πόσον με αγαπά και πόσον θά ήτο άνίκανος να κάμη δε τι ένόμισα, άνανεύθει την συνδρομήν του, λαμβάνει πάλιν μέρος εις την κίνησιν του φύλλου, και μου γράφει μιαν επιστολήν, γεμάτην από άγάτην και από εύγνωμοσύνην.

Παρακαλῶ λοιπόν να σημειωθῇ καλά, α) ότι τὰ όμοια ψευδώνυμα, τὰ όποια βλέπετε τυχόν εις άλλα περιόδικα, δεν άνήκουν εις φίλους τής «Διαπλάσεως» θ' ότι ο Κένταυρος ('Ιωάννης Γ. Βλαχάκης) δεν εινε καθόλου (Γ'Ιωάννης Γ. Βλαχάκης) δεν εινε καθόλου άνώμων, — όπως ή συρροή των συμπτώσεων μ' έκαμε πρός στιγμήν να πιστεύσω, — άλλα ένας έξαιρετος νεός και έπιμελής φοιτητής και πάντοτε άρωσιμώτατος μου φίλος, τον όποιον άδίκησα χωρίς να θέλω, και ίσως: θά έπρεπε να του ζητήσω συγγνώμη, άλλα... οι γονεϊς, οι διδάσκαλοι και ή Διάπλασις δεν ζητούν ποτέ συγγνώμην.

Και όχι μόνον αυτός, άλλα και ο αδελφός του Παναγιώτης Γ. Βλαχάκης — ο όποϊός διεκρί-

θη άλλοτε εις τον κύκλον μας με τὰ ψευδώνυμα Δον Κιχώτης και Γουλιέλμος Τέλλος και δια τον όποϊόν, ένεκα κάποιας παλαιάς παρεξηγήσεως, ένόμισα ότι έπαύσε να με αγαπά και να μ' εύγνωμονῇ δι' όσον καιρόν έπέρασε μαζί μου, — μου γράφει σήμεραν θερμότατην και φιλικωτάτην επιστολήν.

Φαίνεται ότι ειχε μετανοήσῃ δια το εκ παρεξηγήσεως έπεισθδόν της νεανικῆς του ηλικίας, το όποιον με έκαμε να τον νομίζω άγνώμονα, και τώρα, άνήρ πλέον και διδάκτωρ τής Νομικῆς, ένθυμεται μετὰ συγχινησεως και εύγνωμοσύνης, την εποχήν που ήτο συνδρομητής μου, και με διαβεβαίονει ότι ένδομύχως άγνώμων πρός εμέ, πρός την όποιαν τσάσους όφείλει, — δεν υπῆρξεν ούτε μιαν στιγμήν.

Τόσω το καλλίτερον! Μα την αλήθειαν, θά κατατήσῃ να ευχαριστήσω τον «Έσπερον» διότι υπῆρξεν άφορημῇ να λάβω τοιαύτας επιστολάς, και να ιδῶ — άκόμη μιαν φορά, — μέχρι ποίου βαθμού με αγαποῦν οι φίλοι μου, και να γνωρίσω: πόσον γίνονται δυστυχεις και πόσον ύποφέρουν, όταν μια άνηχῆς παρεξηγήσις, — μετ' άπλή σύμπτωσις, τούς δείτῃ άγνώμονας πρός την «Διάπλασιν», — ένῷ άπεναντίας: αυτοί εινε πάντοτε πλήρως άγάπης και εύγνωμοσύνης.

Έγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των λέγομαι μετὰ χαράς εις την άλλην λογαφίαν μου και εις τούς διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Πολεμαίον Κεραυνόν (Π. Α. αυτό εξέλεξα) Νεκτογούλακα (Α. Α. Χ. το προτιμώμενον άνήκει εις άλλον πολύ μ' ευχαριστήσεν ή επιστολή σου αν ήτο άλιγον συντομωτέρα, θά τα ειχεν δια) Ντοσμπλ Τρίπλ, (άφού έπιμένει, δεν θέλω να σε δυσάρεστώσω) έχάθησαν όμως αι έλληνικαί λέξεις, ώστε να καταρευώμεν εις ένός εις ψευδώνυμον;)

Έσεντευμένο Έλληνοπούλο (Ε. Τ. χαίρω δια την άνανέωσιν τής γνωριμίας πληρηροία και άσπασμοί δεν δημοσιεύονται πλέον, — παρά εις τὰς Μικράς Άγγελλας επί πληρωμῇ) Θεταλομάγνητα (Τ. Κ. Μ. ευχαριστώ δια τὰς καλὰς διαθέσεις) Βαρυσάφουσα Δία (Ε. Μ. έστειλα) και Κινέλιον Κοσιάν (Α. Ρ. σου έγκρινω το πρώτον πολύ εύγενές το δνειρόν σου, και πρέπει να εισαι πολύ εύτυχῆς που έπραγματοποιήθη.)

Άλλαγαί ψευδώνυμων: Ειρωνεία (έχει καλώς.)

Μικρά μυστικά επιθυμούν ναταλλάξουν: ή Παλλάς με την Έλικωνιάδα Παρθένον, 'Ιπποτήν του Μεσαιοнос, Πρίγκιπα τής Έπταλόφου, Χωλδν Αθάλοη και 'Ενδοξον Μεσολόγγιον — ή Κάκια με τον Ζδ-Ζδ, Μερελίχ, Άρασσαν Έλλάδα, Νιαγάρα και Βεατριχήν — το Φινωπωγιρόν Ρόδορ με την Αφροδίτην του Ανκαυγοσε, Έρημητιδα, Μόνωσιν και Μουριόραν — ο Μιμητής του Σανταρόλα με τον 'Ηλεκτρικόν Σπινθηρα, Ζαππίδα, 'Οδησοτήν, Κοκκουροδορμερόν και Τάραν — ή Αρμονία του Κόσμου με τον Ζδ-Ζδ και Ζαππίδα — ο Βάδερ Πάουελ με το Κυκλάμιον Ζακυνθού και Ζακυνθινό Αεράκι — ο Πρίγκιπς του Μαμαγαβί με τον Πρίγκιπα τής Έπταλόφου, Πρίγκιπα των Άθηνων, Τσιγγαρόλλαν, 'Ορειροπόλορ Φυγην και Νύμφην τής Προποντιδος — ο Έρηνος των Άντικυθίων με την Ποιμενίδα του Παναγιώκου, Λόρδον Χόπ και Πολικόν Άστέρα — ο Νιαγάρας με τον 'Ολυμπον, Άγκάθι, Πορευσιώλην, Ταπεινὸ Γαστρι και Νύμφην του Σηκουάνα — ή Μερελίχ με την Πέτραν Σκανδάλου — ο Ζδ-Ζδ με τον Άετόν τής Έρηνου και Άηδόνα του Ηλίου — ή Άσπλις τής Άθηνας με την Βασίλισσαν των Κυμάτων και Πετρούτην Ταξιδιώτιδα — ο Έργατικός Μιμητής με την Πνοήν του Ζεφύρου, Ζαππίδα και

